

ANUL III. - No. 23
1 OCT. 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu** : Jidanii și ordinea publică.
Dr. V. Filipciuc : Marele proces al Românilor din Maramurăș.
Ion Biberi : Antisemitismul și „opinia publică“
Dr. Romulus Damian : Asalt asupra Ardealului.
Resemnare și abdicare.
Filaret Ieșanu : Un Jidan reprezintă interesele comerciale și cele de propagandă românească la Roma — Domnul Eugen Porn.
Ioan Potra : Ce pot face Românii între ei.
Drd. D. Ivan : Răspunsul Societății Acad. „Petru Maior“.
Dr. C. Șumuleanu : O datorie de împlinit.
Ion I. Șerbu : Pentru numărul festiv.
Informațiuni : Exploatatorii pădurilor românești. Cine provoacă? — Tot la Cernăuți. — Cu prilejul unei comemorări. — Poșta redacției, etc.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU
Secretar de redacție: I O N I Ș E R B U

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“.

Jidanii și ordinea publică.

În interesul prosperității generale, fie în lăuntru ori cărui stat fie în raporturile dintre state, experiența socială și politică, verificată prin istorie, a dovedit că ordine trebuie să domnească.

Europa a cunoscut dela 1914, încoace dezordinea și internă, în lăuntru diferitelor state, și externă în viața dintre state, sub forma crâncenă a marelui războiu și a prefacerilor violente, ce i-au urmat. Abia ne reculegem după cataclismul, prin care a trecut continentul nostru. S'a adunat atât amar de experiență, din noianul suferințelor și al perderilor încercate, în cât ori-ce om de bună credință ar avea dreptul să nădăjduiască în cuminierea fie-căruia și a tuturor.

Și totuși observarea atentă a faptelor, ce se produc sub ochii noștri, nu îngăduie asemenea așteptări — nu optimiste — ci legitim întemeiate. Sunt în societatea civilizată din zilele noastre elemente, cari au interes ca ordine să nu domnească nici în lăuntru statului nici între state. Spre a descoperi pe acela care are interesul la deslănțuirea dezordinei, trebuie căutat acela care profită din dezordine. Spre a putea arăta cu siguranță cine profită din dezordine la un moment dat, trebuie cercetat cine a știut să profite și în trecut din dezordine. Toată lumea' acum știe, că din vâlmășagul războiului mondial, care a sfărâmat ordinea dintre state, cea dintâi nație care a profitat în mod efectiv și productiv a fost nația jidovească.

Jidanii au obținut căminul național în Palestina, nu ca să meargă a locui acolo, ci spre a avea un centru de gravitate¹⁾ pentru puterea lor

întinsă, prin fiii lui Israel, pe tot globul; Jidanii au obținut instituirea unui tribunal suprem, care se amestecă în raporturile dintre state și chiar în viața internă a statelor mici, știrbindu-le suveranitatea, sub forma jurisdicției Ligii Națiunilor, așa cum spre exemplu suferă România întregită imixtiunea din afară în chestia, cu caracter exclusiv intern, a expropriării marilor proprietari de origine maghiară având moșii pe teritoriul României; Jidanii au introdus în tratatele de pace clauza minorităților spre a tulbura conviețuirea liniștită a cetățenilor de limbi diferite din lăuntru aceluiași stat și a supune acel stat la umilințele intervenției din afară, de câte-ori minoritățile creștine, instigate mai ales de Jidani, se duc cu reclamațiuni peste graniță la Liga Națiunilor; Jidanii au obținut, în țările unde nu aveau, plenitudinea drepturilor politice, după marele războiu, deși s'au purtat ca defetiști, ca spioni, ca trădători, ca dezertori pe o scară atât de întinsă, în cât *nu* drepturi politice meritau, ci să fie aruncați peste granițe cu toată seminția lor.

Foloasele obținute, mai sus menționate, au un caracter politic. Dar marele folos cu caracter economic, aducându-le o enormă influență vămătoare asupra evoluției post-belice, rezultă din faptul că fiii lui Izrael sunt în proporție de 80% îmbogățiți de războiu. Așa dar, frământarea sângeroasă dintre popoare, stârnind haosul nimicirii, în locul ordinei internaționale, a profitat neamului jidovesc.

Tot așa de înbelșugat a știut acest neam să secere și din mizeria statelor suferind de dezordine internă. O scurtă privire în țările sguđuite

până în adâncuri de revoluție, dovedește afirmația făcută. În Germania, în Austria, în Ungaria, în Bavaria, în Rusia imediat după „cascada tronurilor“ s'au ridicat la putere partide comuniste ori socialiste, conduse de Jidani. Aceștia s'au folosit de nenorocirile publice, au dictat legi, au făurit constituții, au exploatat valutele prăbușite, au înșelat buna credință a maselor populare mințite cu rea credință, au desființat întreaga clasă intelectuală din Rusia țaristă prin asasinarea a milioane de oameni, reducând restul populației la o miserabilă turmă flămândă, ușor de condus și mai ușor de împușcat în gloată la ori-ce veleități de reacțiune. Astfel prezentându-se bilanțul dezordinei postbelice din lăuntru statelor, te întreb D-le cititor, nu este perfect adevărată constatarea de mult făcută, că „*revoluția este steaua lui Israel*“ ?

Cum tulburarea raporturilor sociale și politice din lăuntru statelor sau dintre state profită de minune Jidanilor, este explicabil pentru-ce pe *ei*, ori numai pe *ei*, ori în primul rând pe *ei* ca efectivi conducători, îi întâlnim în încercările criminale de a se mai arunca din nou fermentul dezordinei în sânul țărilor sau în legăturile dintre ele, abia restabilite în urma războiului mondial.

Ochiului cercetător în dedesupturile frământărilor din anul 1927 nu pot scăpa constatări, cari dela sine se grupează sub cele două puncte de vedere mai sus stabilite.

Ordinea internă fost tulburată în Austria, în luna August, prin tentativa neisbutită, dar destul de sângeroasă, de a răsturna actualul regim și a introduce comunismul. Nu cred să fie vre-un muritor, cu un pic de bun simț, care să nu recunoască în mod conștient că acolo a manevrat mâna ocultă a Jidovimei internaționale, după indicațiile precise ale Moscovei iudaizate.

Ordinea internă s'a încercat a se tulbura adânc și subversiv prin manifestările turbulente, pornite din umbră de „anumita presă“ mondială, însoțite de asasinate prin bombe, deslănțuite metodic în orașele mari ale Europei și Statelor-Unite, cu prilejul executării a doi

¹⁾ Iată, într'adevăr, ce mărturisește Jidanul sionist Isaak Grünbaum în ziarul „Wahrheit“ al Evreilor liberali din Viena, din 19 August 1927, cu privire la adevăratul fond al mișcării sioniste:

„Lozincă nu trebuie să fie reconstruirea Palestinei, ci **în prima linie întărirea ideii sioniste și naționale, adică renouarea poporului, liberarea și mântuirea lui de Galuth. Reconstruirea**

Palestinei nu trebuie să fie propăvăduită ca ținta finală a Sionismului, trebuie să servească numai ca mijloc spre a acoperi tendințele noastre național-politice în Diaspora (în împărăstierea noastră) (cf. *Weltkampf* din Sept. 1927. Heft 45 pag. 420). Autorul semit a avut curajul să spună adevărul; numai oamenii noștri politici nu au curajul să tragă consecințele din destăinuirea adevărului.

ucigași de drept comun, cari purtau numele *Sacco și Vanzetti*. Amândoi anarhiști, amândoi, dacă nu de sânge jidovesc ascunși sub nume italienești, având cel puțin afinități incontestabile cu mentalitatea rasei etern conspiratoare a Jidanilor, cari prin toate mijloacele uneltesc ca anarhia cea mai sălbatică¹⁾ să domnească în societatea ariană, spre a pune mâna pe putere la momentul, în taină așteptat și pregătit de „Înțelepții Sionului“.

Ordinea externă în centrul Europei formează actualmente obiectul atacului perfid al unui Jidan, care se împăunează cu titlul de lord englez: se cheamă Rothermere. În aplauzele Budapestei, care își face iluzii, el cere nici mai mult nici mai puțin de cât revizuirea tratatului de pace de la Trianon, pentru ca Ungaria să-și redobândească vechile granițe. Ar fi să se atace și să se distrugă statutul politic al României, al Iugoslaviei și al Ceho-Slovaciei stabilit, în urma celui mai groaznic război ce-a cunoscut istoria, prin înțelegerea celor mai distinși bărbați de Stat ai timpului, ca soluția cea mai dreaptă din punctul de vedere al principiului naționalităților, pentru a cărui înfăptuire a sângerat omenirea de la 1914 până la 1918. Schimbarea cerută de Jidanul britanic,

¹⁾ Spre a dovedi ce strânsă legătură, până la faptul complicității, există între mentalitatea Jidanilor, cari conduc a.a. zisa presă „democrată“ din toate țările civilizate și între deslănțuirile de patimă anarhistă, cari au izbucnit prin incendiarea palatului de justiție din Viena, de către comuniști și prin atentatele cu bombe săvârșite tot de comuniști, conduși din umbră de Jidani, reproducem mai jos un fragment dintr'un articol, apărut în foaia cosmopolită „Die Weltbühne“ No. 32 din 9 Aug. 1927 (după *Weltkampf* din Sept. 1927 pagina 426):

„Când se va ridica odată poporul muncitorimeii de pe toată suprafața globului, atunci vor purta pe steagurile lor numele sfințite ale lui *Sacco și Vanzetti* și în numele acestora răscoala viitoare a sclavilor va preface în ruine palatele de justiție. Proletariatul luptător își are sfinții săi martiri, precum creștinătatea din primele timpuri își are în catacombe pe crucificații și sfârțicații ei“.

Iată, Domnule cetitor, către care țintă voește să împingă Jidanii din presa internațională muncitorimeea, care produce și asudă spre a întreține parazitismul iudaic, având naivitatea să-i pregătească venirea la putere, ca să cadă bietul lucrător sub cea mai sângeroasă tiranie, așa cum s'a întâmplat în Rusia comunistă.

Din „Protocoalele Înțelepților Sionului“

„In Europa întreagă, ca și în celelalte continente, trebuie să întreținem fierberea, n.înțelegerea și ura“... Cap. VII, pag. 74.

„Dacă se nasc desordini într'un Stat, aceasta însemnează că am avut noi trebuință să-l tulburăm, pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se înjghebează un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioși servitori ai nostri“... Cap. XV, pag. 123.

dezavuat de toți adevărații Englezi²⁾ nu s'ar putea înfăptui decât aruncând Europa în cataclismul unui război, din care Ungaria cu eventualii ei aliați ar trebui să iasă biruitoare! A avut Imperiul lui Wilhelm II drept aliați fosta Monarhie habsburgică și Imperiul turcesc și tot nu a reușit să zădărnicească realizarea principiului naționalităților.

Cred oare oamenii politici serioși de la Budapesta, că țara lor, intrată în nu știu cari alianțe, poate nimici opera durabilă, rezultată din înfăptuirea aceluși principiu și înfățișată astăzi sub forma Micei Înțelegeri? O licărire de bun simț dă răspunsul, care spulberă orice iluzie.

Atunci se pune întrebarea: pentru-ce Jidanul britanic mai ridică o chestiune definitiv rezolvată? Nu de dragul vostru, domnilor vecini de la granița noastră apuseană. Lordul

²⁾ O telegramă din Londra cu data de 8 Sept. vestește, că Lloyd George este și el de părere, că tratatul de la Trianon să fie revizuit Este o simplă opoziție izolată, care nu trebuie să surprindă pe nimeni. Cine voește să afle cât este de jidovit Lloyd George, care a fost adversarul României ca toți jidoviții la încheierea tratatului de pace, nu are decât să citească studiile lui *Roger Lambelin*, intitulate: „*Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxones, 1922, și L'Impérialisme d'Israel, 1925.*“

Rothermere nu încearcă o politică isvorâtă dintr'o nenorocită inspirație personală, ci urmează politica ocultă a neamului lui Iuda, despre care toți Ungurii adevărați și obiectivi în judecata lor, știu în fine, că le-au distrus Ungaria habsburgică. Individul, aparținând neamului semit și luptând pentru interesele rasei lui, nu poate servi în același timp interesele Ungariei, când voește că o arunce într'o aventură, care i-ar periclita existența; el urmărește altceva: el fintește să semene dezordinea între statele din centrul Europei, pentru că din aceasta dezordine, ce ar putea eventual să ajungă până la un conflict înarmat, Jidovimea de pretutindeni să profite, cum a știut să profite în timpul și în urma războiului mondial.

Un jidan britanic a spus în vremea marelui război: *Krieg ist ein Riesengeschäft* (războiul este (pentru noi) o afacere gigantică). Jidanul Rothermere mai speră într'un al doilea *Riesengeschäft* pentru consăngeniului lui. Se înșală amar cumpărătorul titlului de lord: bunul simț european și mai ales armatele Micei Înțelegeri sunt capabile să mențină intact actualul statut politic, împotriva tuturor machinațiilor iudaice.

I. C. Cătuneanu.

Marele proces al Românilor din Maramurăș

În cercurile parazitarelor jăfuitori ai averilor publice, se zvonește că Înalta Curte de Casație va fixa în procesul segregării compozitorului din Vișăul de mijloc și de sus desbaterea recursului Românilor pe 18 Noemvrie. Această dată poate să devină fatală stăruinței pe mai departe pe plaiurile strămoșești a vițeilor arcași vânători de bouri, dar poate să fie — ce nădăjduim bunii români, cu toții — triumful dreptății terfelite de nevrednici. Toată teama o avem, că, marile vremi, ce le trăim sunt cârmuite de oameni prea mici, ca să înfăleagă tragedia ce să prepară Maramurășului. Drep-

tatea socială nu s'a înfăptuit, prin reforma agrară, căci 106.000 jug. cad. latifundii de munte din *Munții Maramurășului* sunt în mâinile parazitarelor, și nu se pot înființa nici chiar păduri și pășuni comunale, din care cauză stagnează industria casnică de lemn și creșterea vitelor, a căror contingent normal a scăzut la jumătate și e în declin. Laptele și industria laptelui prin proprietatea pășunilor a ajuns în mâinile Evreilor — urmează, că prin segregările frauduloase ale compozitorilor, să pună parazitarii mâna pe toate pădurile, ca să-l vândă lemnul Românilor pe kilogram. Atunci toate sursele de trai devenind

monopol evreesc — ritmul emigrării elementului băstinaș se va potența și accelera. Dar să privim în față acest proces social-istoric și juridic. Composesoratele sunt o veche formă de proprietate românească comună în indiviziune, pentru prevederea membrilor posesori codevălmași *cu lemne* și a stănei lor — cea mai veche cooperatie — *cu pășuni*. Sunt baza materială pe care se razimă existența patriarhală a românilor. De mult stau ghimpe în calea „bostryhidelor cu pirigrafal la urechi”, — pe cari le-au încolțit poftele tuturor parazitatorilor, dar pe semne acuma au găsit timpul potrivit să le „radă” — spre rușinea veacului glorios. Averile particulare de mult le-a ars specula prin cămătăria liberă, procese, legea execuțională art. 156, și greșelile tabulare ale cărților funduale neținute la curent cu realitatea posesiunii faptice. Composesoratele din Vișauă, Moisăi, Borșa, Săcel, Săliștea, Dragomirești și Ieud — sunt vechile moșii ale Mușatinilor descălători de țară, sunt „prediile” domeniului străvechiu al Drăgoșștilor din Cuhea, unde Bogdan-Vodă descălătorul II al Moldovei își avea curtea sa pe locul numit azi „vatra lui Dragoș”. Dragoș Vodă primul descălător își avea moșia sa în Bedeu — azi Cehoslovacia — și în Drăgnești (Kövesliget azi Drahova). Nepoții săi, fiii voivodului Sas — alungați de Bogdan-Vodă din Moldova — voivodul Maramureșului Balc, Dragmeșter, Dragomir, și Ștefan primesc domeniul Cuhea cu toate „prediile” sale de mai sus în 2 Februarie 1365 ca moșie donatară pură, după ce le-a confiscat Ludovic Cel Mare regele Ungariei dela necredinciosul Bogdan făuritorul glorios al Moldovei neartărnate. Sunt cele mai românești și mai istorice moșii — rămășițele unor timpuri de mărire și bunăstare, — azi ultimul razim în situația desperată a strănepoților nenorociți, colaborători în linie dreaptă dela Moșii întemeietori a averii comune indivize moșnești, a moșiei numite composesorat. De veacuri folosește pădurea și pășunea fiecare moșnean după trebuința, care depinde de multul averii sale particulare. Așa i-a găsit în situația de azi — legile constitutive din 1836 mai ales legea XII și legile urbariale.

Numai Băcicoelul s'a separat cu competența sa de composesorat urbarial de Cuhea devenind ambele averi, comunale. În Moisăi o parte din averea comună spre a o salva de „ghiarele” parazitatorilor o au tre-

cut pe numele bisericeii ca, composesorat confesional. În Borșa — vestitul jăfuitor V. Papp Șimon a trecut — după ce l'a tuns — Muntele Știolul pe comună. Restul de composesorate în folosință comună cu urbarieșii primară *caracterul de moșii românești*. Cele mai importante sunt: composesoratele din Vișauă și din Borșa: după cadastrul din 1862 primul cu 24.424 jug. cad. și ultimul cu 19.000 jug. cad. suprafață, cari constituiesc ultimul cadru neajuns încă de țapina și capra românului. Acestea averi de miliarde tind să le achiziționeze prin segregări frauduloase Evreii patronați de compatrioții lor Baronii Groedel reprezentanții finanței parazitare aventuriere ungare. „Hapásne”, acesta e așteptat ca Mesia, ca apoi să șteargă putina „Katzapesii” de urmările reacțiunii, care începe a să desmeteci. Evreii erau pe vremea feudalismului — sistat ca sistem juridic-social abia prin *patenta avitică* din 1853, — *sudiți* tolerați, plăteau impozitele toleranței și ca „*arendașii*” *regalelor* năpădiau din Galiția „țara Maramureșului”, constituindu-și folosința asupra „*zvoarelor nemeșesti*”, taxalime cu supraedificii și ipoteci asupra părului proprietății cari alături de embaticarele țăterilor constituiesc *proprietățile divizionare*. În Vișău de sus mai sunt „inravilanele convenționaliste” ale coloniștilor, unde dreptul domenal nobil este rezervat Statului, ca principal composesor. Evreii au fost *emancipați cu dreptul de a primi achiziții de averi imobiliare, prin legea XIV din 1867*. Groedel Bernat din Skale, Galiția, a venit ca comerciant de lemne în 1871, iar procesul de segregare în conexitate cu comasarea hotarelor celor 2 Vișăuri l'a pornit Statul ungar în 23 Iulie 1876. Este *cel mai vechiu proces* în feliul său.

Scopul procesului era politic: nimicirea românilor prin deposedare în favorul renegaților și al Evreilor, — „stâlpii Statului național unitar maghiar”. Le era frică de idealurile românismului integral, care progresa frumos la Năsăud și ușor putea trece dealul Sătrăvului, dacă i se preparau condițiunile materiale prin organizarea și exploatarea rațională a composesoratorilor cu averi de 127.670 jugăre cadastrale. S'a urmat strategia politică austriacă de „*divide et impera*”, și ungerii au dominat prin sistemul paraliziei „naționalităților” zugrumând cu ajutorul parazitatorilor și a coadelor de topor inițiativa, energia și viața economică a românilor sub lozinca „amiciei

tradiționale româno-maghiare”. Composesoratele au trăit ca o realitate, ca posesiune faptică a moșnenilor în cadevălmășie, însă nu s'a putut face pe hârtie cu inducere în cărțile funduale proporțiile îndreptățirii, ale composesorilor posesori factici cu câte părți fixe de proprietăți, nu s'au putut face exploatari raționale, vânzări de lemnoasă — nici a se organiza composesoratele după legea XII din 1836, XIX din 1898 și X din 1913. — Administrația vestitulului jăfuitor V. Papp Șimon toate le-a împedecat cu ajutorul Evreilor, cari aveau interesul să fure lemnoasele pădurilor. Pe această cale am ajuns la haosul rușinos de azi, care se continuă cu mai multe nădejdi pentru dușmanii țaranului român, decât sub regimul vitreg apus. Composesorii din Vișăuri în 2 Martie 1924 și în 9 Noemvrie 1924, au cerut să fie organizați conform noului cod silvic art. 24—36 VII. și VIII. etc., însă autoritățile dorm și așteaptă rezultatul procesului de segregare purtat în baza legilor desființate de noul cod silvic. Noul cod silvic este cea mai bună lege pentru organizarea composesoratorilor: este traducerea în cărțile funduale a realității posesiunii faptice, prin conscrierea după matriculă a moșnenilor actuali în *tabela îndreptățitorilor* și prin constituirea îndreptățirii și a proporțiunii ei hotărâte după cadastrul fonciar al îndreptățitorilor.

Însă sentința Tribunalului Sighet No. 589. C. 1923 din 11 Martie 1926, reeditarea ediției III. a sentinței Tribunalului Sighet 1816—1911 P. desființată de Curia ung. cu decisiul No. 44—2911 urb. szám — nu ține cont de regimul românesc composesoral unificat! Dar acest proces nu putea avea loc, pentru că legea R. A. interzice împărțirea și desmembrarea complexelor de moșii prin regulamentul său art. 6. — noul cod silvic art. 29—36 și VII. VIII și regulamentul art. 18. Eșirea din comunitatea composesorală este interzisă, la fel de regulamentul legii pentru asigurarea trebuinței de lemne de construcție și foc din pădurile composesorale etc. art. 14. Dar s'au resvrătit toate legile și regulamentele.

După legile ungurești încă nu se puteau desmembra composesoratele până nu se separează pășunile, pădurile de pășunat, defrișările, huciul, neproductivul și suprafețele apte spre a fi prefăcute în pășuni de către masivele lemnoase în urma legilor XII din 1898 art. 12, XXXIX. din 1908 art. 2. ordonanța 18. 200—1908,

art. 14 și legea X. din 1913 art. 85, fiind averi cu scop pentru îndestularea vecinică a trebuințelor de lemne și pășuni a membrilor compozitori. În acest sens a și intervenit în 23.X.1925 Min. Agriculturii la Tribunalul Sighet cu adresa nr. 29.273|1925, fără a fi respectat. Monitorul Oficial din 3 Mai 1927 publică ordonanța circulară a Min. Justiției din 2 Mai 1927 No. 31.703|1927 prin care menține ordonanța Min. Just. ungar No. 51.475|1914 — care suspendează procedura proceselor de segregare la cererea Min. Agriculturii adresa No. 34.485 din 15 Aprilie 1927. Ord. circ. No. 31.703|1927 dispune imperativ: „În urma aplicării legii pentru reforma agrară și mai ales a unificării codului silvic s'au făcut în urma proprietăților imobiliare modificări profunde, cari pentru a fi desăvârșite, reclamă noi dispoziții legale, ceace motivează că procesele de comasare, segregare etc, să mai fie încă suspendate și debaterile amânate prin ord. No. 51.475 din 12 Sept. 1914“ ..Această ordonanță a intrat în vigoare cu mobilizarea adecă în Maramureș — teritoriul corpului VI. parțial mobilizat, în 25 Iulie 1924. De atunci nu se pot judeca segregările!

Tot ce s'a operat, este de drept, nul și neavenit mai ales, că toți cei interesați n'au fost citați la procedura pornită ilegal în 1923 și hotărârile aduse lor nu li s'au înmanat. Tribunalul Sighet și Curtea de Apel pe deasupra au procedat ilegal și clandestin, contrar legii I. din 1911 art. 55, când au judecat în senat de 2, respective Curtea de Apel în senat de 3, în loc de 3, respective 5 consilieri fără chemarea părților și fără ședință publică violând publicitatea procedurii și principiul imediatei intervenții a părților. După intrarea în vigoare a legilor din 1908 cu putere retroactivă procedura se continuă din oficiu, o procedură specială de urmărire, ca la crime în instrucție în baza ord. 30|1909 M. J. și astfel din oficiu trebuia să observe că procedura segregatională este suspendată, la fel incidentele absolutei lipse de competență ridicat de partide — ce a întrelăsat Tribunalul și Curtea de Apel să observe și considere din oficiu. S'au violat toate legile și normele de drept, iar dovezile produse ori cerute de intereseați nu s'au urmărit, nici considerat.

Fondul procedurii îl voi desvolta în continuarea din numărul viitor.

(Va urma).

Dr. V. Filipciuc,

Antisemitismul și „opinia publică“.¹⁾

I.

Societățile omenești, caracterizându-se printr'o mare varietate de structură, aprecieri și legi general valabile asupra lor, nu pot înainta decât cu multă prudență; oricum, acestea vor avea un caracter provizoriu și de valoare limitată, la realitățile pe care le-au scrutat. Considerațiile generale și principiile abstracte, extrase din anumite realități studiate, vor trebui să fie raportate la fiecare individualitate socială, pentru a primi corectări și adausuri, modificări și precizuni. Principiile nu sunt deci valabile, decât raportate la societatea, din observarea și analiza căreia au fost formulate. Această stare de fapt, e rezultatul direct al multiplicității factorilor care-și încrucișează acțiunea lor în societate, a complexității structurale a vieții sociale, cât și faptului că spre deosebire de lumea mecanică, în viața socială intervine condiționarea unei finalități conștiente.

Aceste condiții obiective specifice fiecărei societăți, vor face ca aprecierile și valorificările unor anumite curente de opinie, să fie supuse unei mari elasticități. Ca și aforismul lui Pascal referitor la principiile morale, ceia ce într'o țară e nejustificat și condamnat, devine în alta necesar și imperios. La mijloc, este simpla divergență de condiții sociale, care dictează atitudini și aprecieri opuse.

Cazul antisemitismului va justifica concludent această remarcă generală. Dacă în unele țări, antisemitismul nu are nici un temei de susținere și legitimare, fiind deci fatalmente depreciat, în alte țări va deveni un curent determinat și întreținut de împrejurări sociale specifice. Într'adevăr, sunt State care prin numărul mic al Evreilor ce locuiesc în interiorul granițelor lor, prin pregătirea economică și culturală temeinică a locuitorilor autohtoni, prin tradiția unei civilizații înaintate, sunt în afara razei de înrăurire efectivă a evreismului organizat.

În alte părți situația e cu totul schimbată. Evreii sunt masați în grupări compacte, acaparează viața economică și ține să domine și pe cea politică, prezintă o manifestă superioritate față de autohtonii înăpoiți sau nepregătiți și în plus au în spate imensele rezerve ale unei strânse solidarități naționale și pro-

fesionale. În aceste condiții țările cu această situație, sunt realmente sub dominația efectivă a Evreilor, care dictează și diriguiesc întreaga viață socială; autonomia și independența lor politică, e deci pur fictivă, nominală.

Deosebirea de situație apare, credem, izbitoare. Ea va impune și atitudini opuse locuitorilor respectivi. Dacă pentru unii antisemitismul e o manifestare xenofobă, retrogradă sau fără altă explicație decât arbitrarul colectiv, pentru alții acest fenomen social apare ca o reacție de apărare, determinată de un pericol iminent și direct.

Mai mult. Dacă problema n'ar depăși cadrul naționalităților și prin năzuința pansemitică de expansiune și dominație a Evreilor, n'ar angaja întreaga umanitate, am putea vedea cum acelaș ins, ar milita fervent sau ar combate categoric antisemitismul, după cum s'ar afla în țări în care există o serioasă problemă evreiască, cum e cazul României, sau în țări în care pericolul evreesc e inexistent, cazul Norvegiei.

În acest fapt, va trebui să găsim explicarea neînțelegerii repetate, pe care oamenii politici apuseni, au opus-o, în întreaga jumătate ultimă a secolului trecut, rezistențelor noastre de a acorda drepturi Evreilor. Ne cunoșcând decât situația Evreilor din apus, extindeau principiile călăuzitoare ale vieții sociale de acolo și în țara noastră, pierzând din vedere eventualitatea, că în România ar exista alte condiții sociale, care ar reclama altă comportare și alte soluții. Și tot acest fapt ne va explica eficacitatea numeroaselor campanii de presă, pe care Evreii le-au susținut împotriva poporului nostru precum și înrăurirea ce au avut-o aceste campanii în streinătate. Exceptând interesele materiale angajate, care constrâneau pe oamenii politici și bancherii streini să facă cauză comună cu publicității evrei, în această deosebire dintre stările de fapt din România și Occident va trebui să căutăm explicarea ralierei intelectualilor, la punctul de vedere evreesc. Căci în Germania și Franța, problema evreiască nu se impune atenției publice. Antisemitismul în aceste țări e pur doctrinal, bazat în genere pe conceptul de rassă și imbinat cu anumite directive politice, e militat de grupări răslețe, fără răsunset în marile masse. Într'adevăr coeficientul evreilor este

¹⁾ Fragment din lucrarea noastră, „Antisemitismul“.

redus în aceste părți: de un aspect statistic și demografic al problemei nu poate fi deci vorba. Situațiile lor sociale complicate, nu stânjinesc, din această pricină, libera expansiune și afirmare a economiei naționale; și apoi situația lor se explică prin apținuturile și surplusul de muncă ce-l depun Evreii.

Respectând munca și valorile, Apuseanul va avea în stimă pe evreu. Nevăzând în Evrei, o primejdie reală pentru țara sa și judecând lucrurile după analogii superficiale apuseanul va conde că problema evreiască în alte țări, nu e de cât rezultatul unei concurențe dezastruoase, pe care o exercită Evreii împotriva unei lenevii tradiționale și a unei incapacități de muncă a autohtonilor. Reacțiile și manifestările antisemite apar deci ca un corolar necesar, al spiritului de intoleranță și de răzvrătire nepunctuoasă, împotriva unei superiorități recunoscute. Neputând răspunde Evreilor cu propriile lor arme, adică prin muncă și abilitate, locuitorii țărilor înapoiate, caută să riposteze prin atacuri piezișe și lăaturalnice, prin pogromuri sau legi restrictive. Prin urmare, coincidența dintre antifabetismul și lipsa de cultură a țărilor unde se desfășurau mișcări antisemite, a făcut ca acest fenomen social, să fie identificat cu o deslănțuire fără frâu a instinctelor de distrugere și devastare.

În cazul când manifestările anti-evrești, aveau loc în țări civilizate, ele apăreau ca simptomele unei mentalități plate și reacționare, care avea la bază aceiași lipsă de orizont intelectual și elevație sufletească.

Deprecierea antisemitismului și categorisirea acestuia în cadrele reacționarismului, a găsit propagatori neobosiți în socialiști. Trecând peste faptul că promotorii acestei doctrine au fost Evrei, că o mare parte dintre conducătorii mișcării socialiste aparțin aceleiaș naționalități, antisemitismul se mai opunea socialismului, prin caracterul său, de derivativ al ideologiei naționaliste. Și cum la început, conducătorii socialiști negau legitimitatea națiunii, nerecunoscând-o oficial, decât în preajma războiului mondial, se înțelege ușor antagonismul celor două formule. Antisemitismul părea deci incompatibil cu spiritul larg și tolerant militat de socialism. Formulând principii abstracte derivate din metoda hegeliană, degajând din realități sociale limitate (țările industriale din Apus) elementele alcă-

tuitoare ale ideologiei sale liberale și revoluționare, socialismul nu putea prinde în sfera analizelor, stările și nevoile altor ținuturi. Trebuie să recunoaștem, că pentru realitatea din țările occidentale, punctul de vedere opus antisemitismului poate fi întru câtva legitim; dar importat la noi în țară, acest punct de vedere, apărea deplasat și neconform faptelor. Ei bine, acest lucru n'a fost înțeles de „socialiștii“ români (există și asemenea categorii). N'a fost înțeles pentru că spiritul imitativ și snob, care a făcut să transplanteze în țara noastră curente sociale eșite din alte stări de lucruri și nevoi și în violenta contradicție cu structură economică-socială a României, această mentalitate fără discernământ critic a importat și păreriile socialiștilor români relative la antisemitism.

Plebei prin structură sufletească, orbiți de strălucirea unor principii, le-au adoptat *tale quale* fără să le cerceteze valabilitatea reală; incapabili de cercetări personale, nu au putut raporta vagul unei ideologii la realitatea în mijlocul căreia trăiau; lipsiți de suflete și nuanțe, crezând fanatic și absolut refractari aprecierii relativiste a lucrurilor, cât și prelucrării lor prin efort personal, îndrumărilor adaptate, automatizate în deprinderi prin snobism și spirit imitativ, au stabilit ritos și emfatic, că antisemitismul e o rușine a secolului, ce nu ritmează cu noile idei.

Și această credință a prins, facilitată fiind de nepregătirea sufletească a „opinieii“ noastre „publice“. Din fericire nu acesta era spiritul care domnea în rândurile conducătorilor noștri. Guvernele românești, dintre 1866—1916, fără deosebire de culoare politică, au fost de acord în a menține politica antisemită oficială, de stat, cea ce a permis desfășurarea nestingherită a vieții noastre naționale.

Socotim că am reușit să scoatem în evidență faptul că denigrarea și deprecierea antisemitismului, era săvârșită fie de oamenii care nu cunoșteau starea de lucruri dela noi, fie de acei ideologi care certați cu realitatea materială dinaintea nasului și îmbibați de spiritul de sistem, imitau pe primii, pentru a se con-

vinge pe ei și a convinge și pe alții că sunt în pas cu vremea. Oamenii noștri politici, profund cunoscători ai tuturor fezelor problemei au avut altă atitudine. Și în aceiași situație, se află și streinii care ne-au vizitat țara și analizând faptele, nu au pregetat să denunțe Europei, nedreptatea ce i se făcea micului stat danubian, prin nesocotirea drepturilor sale de apărare. În această categorie cităm pe Desjardins și pe Dr. Iulius Platter și Marie Mischler care au cercetat stările de lucruri din Bucovina.

Din considerațiile noastre reese că numai necunoașterea modului cum se pune problema la noi, numai o ignorare a esenței intime a judaismului, a istoriei evrești, a acțiunii evreilor în viața economică, a antisemitismului, considerat științific ca fenomen sociologic, explică cum plângerile și acuzările false sau exagerate ale Evreilor, au avut un răsunet atât de puternic în Occident. Solidar organizați, prin mijlocirea presei pe care o dețineau și oamenilor politici infeudați lor, au reușit să exploateze conștient, o confuzie pe care noi românii nu am avut decât în mică măsură, destoinicia de a o spulbera. Printre aceste străduinți, de o justă restabilire a faptelor, avem astfel puțința să cităm memoriul lui Mihail Cogălniceanu și volumele lui Radu Rosseti și Lahovary, pentru a nu menționa decât pe cele mai importante; dar această activitate răsleață de inițiativă particulară, nu a putut anihila campania susținută și metodică, perseverentă și de mari proporții, pe care au întrepins-o evreii împotriva țării noastre.

Reclamând zgomotos respectarea principiilor umanitare, evreii au copleșit glasurile noastre slabe care reclamau, în numele acelorași principii generoase, libertatea de acțiune în propria-ne țară, pentru a scoate populația românească, de sub flagelul spolierei evrești.

Pentru a preciza lucrurile, vom rezuma: în această dispută Evreii și filosemiții nu au înaintat decât considerații generale și vagi, locuri comune luate din frazeologia umanitară și revoluționară; la acestea s'a răspuns de către patrioții români antisemiți, printr'o circumstanțiere amănunțită a lucrurilor, prin preci-

După cum VULPEA, este cel mai iscusit, șiret animal, decât toate fiarele de pe pământ; tot astfel sunt JIDANII, cel mai șiret și periculos popor — din toată omenirea.

Colonel N. MIHĂESCU, — Oradea

zări de fapte, prin adoptarea principiilor la realitatea faptică, constatată și analizată și apoi exprimată prin cifre și date oficiale.

Pe acest drum va trebui să mergem și noi. Când vom fi reușit să dovedim concludent și definitiv, primejdia ce o constituie Evreii pentru țara noastră, atunci „opinia publică” orientată și edificată, va scăpa de

subt înrăurirea prejudecăților răspândite de Evrei și vom putea întreprinde pe temelii puternice, un curent social antisemit de mare amploare, bazat pe convingeri nezdruincinabile și nu pe ambiții sterile și neputincioase.

Dar aceasta repede — cât mai e vreme.

Ion Biberi.

Asalt asupra Ardealului.

Dela o bună vreme încoace, zi cu zi gazetele de preocuparea sentimentelor opiniei publice românești, ziarele care se strigă la București pe Calea Victoriei, pe Bulevarde, în tramvaiu, în restaurante, pretutindeni, — urmărindu-te ca pe un vinovat, — scriu cu litere mari și groase asupra totfelului de fraude, delapidări, înșelăciuni, escrocherii, furturi etc. etc. punând în aceeași vreme în gura țigănușilor, care le vând, rețeta de gheșeft rentabil, prin provocare de curiozitate. Cititorul credul le ia de bune pe toate, naivul le crede, cel lesne influențabil le colportează, mediocrul le comentează, obiectivul dă din cap disgustându-se, cinstitul este indemnănat la necinste, ușuratecul încurajat la desfrâu și cum cei chemați a arăta „purul adevăr” în cauză, prin birourile de presă oficiale, — despre a căror organizare, conducere și funcționare vom vorbi cu altă ocaziune, — tac, România, sârmana Românie, este arătată cu degetul ca o vâlșie de tâlhărit, iar funcționarul român ca un hoț din fire, ca un escroc prin naștere și ce e mai curios corpul funcționăresc administrativ tace și el și înghite insultele negustorilor de tipar din strada Sărindar, iar publicul românesc plătește bine cu banii săi munca lor de subminarea Statului român, deghizată sub absurdul pretext că fac leale servicii neamului nostru descriind vișul de lăcomie de bani, de ușuratec al unui sau altui nenorocit, în slujba Statului, la a cărui demoralizare lucrează în deplină libertate.

Nimic mai departe de noi ca intențiunea de a pleda pentru acești nenorociți ce își primesc pedeapsa mai de vreme sau mai târziu, dat fiind, că orice lucru, care nu se bazează pe reală soliditate se răsbună dela sine. Cum însă această chestiune are o altă explicație, — și nu tocmai onorabilă pentru gazetele în soldă internațională, — e nevoie să o privim mai deaproape să exa-

minăm caracterul, să urmărim scopul și să vedem ținta adevărată.

În vreme ce fabricanții de știri de senzații, negustorii de șantaj de curiozități scriu pe coloane întregi cu litere de o schioapă asupra infracțiunii unui nenorocit de slujbaș român, uitând, — mai exact făcându-se că uită, — că astăzi nu există stat în care să nu fie la ordinea zilei infracțiuni administrative, toate puse la cale de către jidani, cârmuitorii tuturor greutăților sociale și crizelor economice în care se sbat toate Statele europene, cu scopul ca prin totfelul de infracțiuni desfrâu și destrăbălarea, introduse și alimentate de ei, crescând mereu, formarea marelui imperiu judaic să se înfăptuiască c'una ceas mai de vreme, — nu scriu nimic asupra zilnicelor falimente frauduloase jidănești, cu scopul de a compromite și apoi de a subjugă comerțul și industria românilor; asupra incendierei întreprinderilor jidănești de către cel dintâi strecurat clandestin la noi, apoi devenit peste noapte creștin român, cu scopul ca luând despăgubiri mari dela băncile românești de asigurare să le ruineze cu încetul, în vreme ce onorabilul incendiar jidan a avut toată amabilitatea a lăsa pradă flăcărilor câteva lăzi goale și teigheaua și rafturile schimbate, și totodată bine îngazate pentru ca să ardă și casa românului; asupra sistemului de îmbogățirea jidanilor prin toate manoperele de contrabandă de vamă, prin falsificarea facturilor originale chiar la izvor, prin contravenție de fisc și de impozit, asupra metodei de a conrupe femeile române și pe cele creștine prin totfelul de iscodiri de modă, asupra tacticii de a ajunge pe pomană stăpâni asupra imobilelor și averilor românilor, asupra mijloacelor de ațâțarea pasiunilor și patimilor etc. etc.

Iată o comparație privită de aproape și foarte puțin onorabilă pentru poporul din Egipt, tocmai pentrucă e „ales“.

Să trecem la examinarea caracterului.

Incontestabil, că în oricare administrație realitățile sociale sunt totdeauna așa după cum sunt oamenii care le conduc. Puține sunt caracterele, — indiferent de rasă și origină, — care să nu se atingă de milion, dacă îl văd jucând pe masă. Și cum jidanii sunt autorii de a ataca, ademeni și conrupe voințele creștinilor prin bani sclipitori, cei slabi cad repede și lesne în cursa întinsă, iar gazetele lor încep a țipa, derutând astfel spiritele și atențiunile asupra muncii lor destructive, asupra intențiilor de sclavisare prin planurile mânuitorilor finanței internaționale și asupra scopului și țintei finale.

Numai astfel se explică caracterul pe care îl dau chestiunii, zi cu zi pe coloane întregi cu litere grase, condottierii internaționali, traficantii de spirite agitate între cetățenii țării, în plină libertate, ba de multe ori încurajați de către oameni cu pretențiuni de cârmuitori de Stat, în România, de a insulta și calomnia cum îi taie capul, tot ce e românesc. Căci în care țară din lume se insultă și se calomniază ca la noi în România, prin gazete scrise de foști vânzători de șirete de ghețe, de foști agenți comerciali de piață, de foști lemnari etc., azi îmbrăcați în lac și în frac, cu monoclu la ochiu și cu obrăznicia pe buze, de a da îndrumări și lecțiuni profesorilor universitari, doctorilor, ziariștilor de talent, scriitorilor de seamă, avocaților cu renume și tuturor care descoperindu-i îi desfid în vreme ce bietul slujbaș de Stat umblă cu hainele de mai multeori întoarse.

În fața acestor fapte apare tot mai evidentă concluzia, că alarma și sgomotul pe care ni-l ofer spre cumpărare cu grabă importatorii și exportatorii scrisului de răsvrătirea moravurilor, urmăresc intensificarea de comercializare a ordinii, liniștii și înțelegerii în provinciile readuse la sânul țării-mame și mai ales în Ardeal, unde spiritele sunt mai dârje, mai oțelite în lupte naționale-sociale, deodată cu tovarășii lor dela Budapesta, cu scopul ca prin șovinismul orb al magnaților maghiari, prin înmulțirea și ascuțirea iredentismului jidano-maghiar, cârmuitorii finanței internaționale să-și poată mări terenul de exploatare, de subjugare și de sclavizare, pe contul Românilor creduli și naivi, pentru ca apoi astfel să se apropie mai repede și mai sigur de ținta finală: „Realizarea ma-

relui imperiu judaic prin toate mijloacele și pe toate căile“.

Inscenatorii acestui joc, cu concursul pe care au să-l mai plătească odată cu sânge cei din Budapesta, uită însă că în vinele ardelenilor curge sânge de Dac încăpăținat, în sufletul femeilor române arde focul simțirii de incomparabilă iubire de țară și de care nimeni nu scapă atingându-se de el, în inima cuvântătorilor de mâine străjuște conștiința de luptă de moarte pentru oricât de mică palmă de pământ și în inima copiilor înflorește dorul de eliberarea tuturor românilor din Ungaria și de aiurea. *Pretutindeni în Ardeal, asupra cărui a dat asalt finanța internațională, prin glasul somnoros al magnaților din Budapesta, codrii, văile și munții spun răspicat că precum Dacii și femeile dace au dat, mai bine, foc cetății Sarmiseghetuza, decât să cadă în mâinile Romanilor, tot astfel azi, mai bine să se aleagă praf și pulbere de tot Ardealul, decât să sufere din nou cârmuirea jidano-maghiară.*

Luați seamă domnilor „Sampioni internaționali“ din strada Sărindar și tovarăși dela Budapesta, că *Ardealul înseamnă moarte sigură pentru oricine se va atinge de El, și că ardelenii cunosc bine toate manevrele oculte jidănești, azi puse la bătaie prin Rothermere și prin tigrul dela Budapesta Apponyi și alți oameni de calapodul lor.*

Dr. Romulus Damian.

Resemnare și abdicare.

Cetind articolul, semnat de cunoscutul scriitor Cezar Petrescu din ziarul „Cuvântul“ cu data de 1 Sept. 1927, intitulat „OAMENI UITAȚI DE DUMNEZEU ȘI DE GUVERNE“ o adâncă melancolie, o nespūsă milă și resemnare se răspândește în suflete. Talentatul prozator a isbutit să infiltreze aceste sentimente pentru că în timpul când a scris a fost ușoara lor pradă. Efectul estetic l'a produs pentru o clipă. Dar conștiința românească cu adâncuri nebănuite, s'a desmetecit din mireasma adormitoare a literaturii; și fiecare din cititorii seduși pentru un moment, s'a întrebat: acesta este rolul scriitorului de baștină în fața pieirii populației de baștină? Să zică AMIN cu resemnare? presărând pe mormântul gata să se deschidă floricelele unui stil impecabil? Oare nu are datoria, din fie-care cuvânt să facă o săgeată, care să meargă drept în conștiința guvernanților, chemându-i la simțul datoriei? Aceasta așteptăm noi, cei de la „Infrățirea Românească“, de la Dl Cezar Petrescu, care nu are nici curajul să scrie cuvântul JIDAN.

Un Jidan represintă interesele comerciale și cele de propagandă românească Domnul Eugen Porn.

Pentru Dl Ministru de externe și toate ziarele cu sentiment românesc.

„Lupul schimbă părul,
dar năravul ba“.

Sunt caracteristice cazurile de încreștinare ale jidanilor și sunt știute scopurile ce urmăresc fiii „poporului ales“ prin căsătoriile făcute cu creștine. ¹⁾ — Unul dintre acei ce a urmat preceptul talmudic este și dl Eugen Porn. A devenit „creștin“, dar n'a pierdut în viață nici o ocazie de a se închina „vițelului de aur“.

Are o biografie foarte interesantă, lipsită de activitate și muncă nobilă pentru neamul pe spatele căruia a dus o viață parazită, caracteristică fiilor perciunați ai lui Izrael. — Dl E. Porn a schimbat părul, sau mai bine zis și-a tăiat perciunii, ca apoi căsătorindu-se cu o creștină să poată opera așa cum îi dictează „Proto-coalele talmudice“.

La începutul carierei sale era un jidanaș umil, gata la orice act gentil față de cei mai mari, ca apoi să evolueze spre Olimpul visat de marii Rabini ai nației jidovești.

Prin perseveranță diabolică specifică rasei lui a ajuns acolo unde doria. — De prezent e profesor la Acad. com. din București, Atașat Comercial pe lângă Legația română din Roma, Șeful propagandei naționale din Italia, Șeful presei pe lângă Legația din Roma, Delegatul României în Institutul Internațional de Agricultură. — Sunt tot atâtea funcțiuni cari aduc frumoasa sumă de 20.000 Lire italiene lunar, ceiace ar fi *aproape 200.000 Lei* — pe lună!

Dl Porn e chemat să confirme maxima românească, că „totul prin politică“.

Dar uitasem, dl Porn este și reprezentantul firmei jidovești „Frații Porn“ din București. Se vede că Domnul Ministru de externe, n'are cunoștință de un astfel de specimen hidos al Diplomației Române. — Știm cu toții ce însemnează să fii Atașat comercial în Italia, dar nu-și poate imagina nimeni ce înseamnă să fii reprezentant al unei casse de afaceri în calitate de Atașat Com. la Roma!

Dl Porn e profesor la Academia comercială din București, iar catedra

lui e substituită de o persoană, care e și funcționar la „Firma Frații Porn“. Jidanul se învârte, din profesor secundar, ajunge profesor de limba și corespondența italiană la Academie, fără să fi publicat măcar o carte în specialitatea aceasta. — Pe ce bază a ajuns profesor la Academie? — Merite naționale n'are, pentru că pe timpul ocupației germane era la București....

Lingușirea, slugărnicia murdarului caracter jidovesc, i-a deschis porțile „Raiului pământesc“, ș'acum se crede unul dintre cei mai „ilustri pseudo-diplomați“ din câți avem....

Se poate ca în doi trei ani de zile, să fie cineva în stare să asigure și existența strănepoților? Mintea sănătoasă spune, că pe cale cinstită nu se poate!

Dl Porn a făcut și această minune, el din om „modest“, s'arăcuț, azi are casă în valoare de milioane la București, are automobil propriu de o marcă renumită, ²⁾ și are plăcerea de a stropi cu noroi obrajii românașilor rătăciți pe străzile Romei eterne....

Dl Porn are un apartament vast dintre cele mai luxoase, la fiecare ușe un ușier, și o bucătărie cunoscută de mulți lingușitori, — lingușiți, mari — și mici, pe cari Eccellenza Sua E. Porn, îi îmbată cu aroma bucătăriei D-Sale....

Domnul Porn e în stare să comită acte incompatibile cu demnitatea unui om; el a descălțat pe un D. Ministru la Roma, a deschis ușa cutărui șef de cabinet, poftindu-l cu gentileță să intre.... Lingușirea și slugărnicia i'au dăruit două calități, de a se teme și a fi temut. Pe cei mari îi servește umil, pe cei mici îi tiranizează prin felul lui de a fi!

Domnul Porn, șef al Propagandei naționale în Italia, n'a publicat nici un articol, și nu numai atât, darn'a desmințit nici știrile tendențioase, ce publică „amicii“ din Budapesta și nici nu ia măsuri să fie împiedecate unele spectacole făcute tocmai să compro-

¹⁾ Vezi broșura „Dreptul Rasei Superioare“ de Isak Blümchen, traducere de I. C. Cătușeanu.

²⁾ Pe tableta mașinei sunt puse inițialele „C. D. 608“, cu toate că n'ar avea dreptul, ne făcând parte din Corpul diplomatic.

mită tot ceiace avem mai sfânt.

Când a venit „Cântarea României“ în propagandă culturală, pentru a face cunoscută arta românească, n'a făcut nici cel mai mic pas pentru asigurarea reușitei morale a concertelor. Din cauza Dlui Porn, România n'a avut cinstea să poată cânta la Augusten, Ungurii dacă au oameni cu tragere de inimă, au ajuns să cânte la Augusten, în cel mai înalt templu al culturii muzicale.

„Sua eccellenza“ Porn e pasiv și în ceiace privește jicnirea sentimentului național. Nu știe, sau nu vrea să ia măsuri pentru restabilirea demnității naționale!? (Uitasem că e jidan...!)

Intr'o zi de primăvară a fișe cu litere mari vesteau debutarea unui grup de balerine bucureștene. Curiositatea de a cunoaște o nouă manifestare românească, m'a dus la „Supercinema“, acolo unde câteva săptămâni înainte „Corul Cântarea României“ a stors cele mai furtunoase aplauze din partea publicului italian, chiar și fără ajutorul Dlui E. Porn. După terminarea filmului, apare într'un costum sumar de Eva, grupul de balerine, ca publicul să „admire“ respingătoarele lor grații. Doamne ce-și insoțeau fetele la spectacolul imoral păraseau sala cu ochii plecați... câte un ecou al cuvintelor nu prea frumoase la adresa culturii române, m'au adus în situația de a-mi fi rușine că sunt român. Revoltarea sufletească m'a îndreptat spre scenă să-mi fac datoria...

Adresându-mă românește, mare mi-a fost mirarea, când șeful grupului, un tip cu părul roșcat și nasul încârligat nu înțelegea graiul nostru?! Intr'o italiană cu accent turanic îmi spune, că e din Budapesta... Eram în clar și știam care-i scopul ce-l urmăresc, punându-ne în aceea haină morală desgustătoare...

Domnul Șef doarme, mănă și incasează sume fabuloase. Pentru ce? Pentru ca să nu facă nimica și să aibă pretenția, că se surmenează...

Dl Porn e om mare, are amici iluștri...pornografi și celebri... directori...

Pornografalul Pitigrilli, amic al Dlui Porn nu prea lipsește dela recepțiile copioase ce le oferă. Acest Pitigrilli n'a pierdut nici o ocazie de a face aluzii cu tâlc murdar la adresa noastră. Maiestatea Sa Regina Maria e un personajiu al scriptelor lui sensuale, Principesele noastre pentru el sunt „Auguste găini“, iar marele nostru Eminescu e un „saltip“

și Dl Porn în loc să-l ia de guler și să-i aplice legea celor nepoștiți... (înțelegeți?!), se simte onorat cu prezența pornografului Pitigrilli.

Ați auzit de Kirschen? Este dezertor condamnat în contumacie, e faimosul tip cu afacerea bonurilor de tezaur și șeful afacerii procurării armelor vechi din Italia.

Intreb pe Dl Porn, ce caută jidanul Kirschen la recepțiile Legației? Ce caută la Legație, acel porc de câine, ce se cheamă Kirschen, acel ce în timpul când bonurile de tezaur erau de actualitate a mobilizat întreaga opinie publică italiană contra noastră, ca el să-și facă milioane?! Porn și Kirschen închină veseli din păharul plătit de Statul român!

Sculați-Vă cei 800,000 de eroi. Voi cari ați tras hotarele României-Mari, să mai muriți odată pentru izgonirea zarafilor din templul pe al cărui altar ați dat suprema jertfă de sânge.

Sculați-Vă pentru un moment, să vedeți ce bine e de aceia, cărora li s'ar cuveni funia de gât, căci e păcat de gloanțe pentru infamii dezertori și murdarii trădători... Răspunde Dle Porn! Până când ai de gând să întinzi jocul satanic?!

Termină mai repede, pentru că atunci când vom zice: „Până aici!“ și se vor accentua „șticurile“ nervoase și vor deveni convulsiiuni tetanice.

Filaret Ieșanu.

MIȘCAREA COOPERATISTĂ

Ce pot face Românii între ei.

Dela Tribuna acestei reviste de multe ori am îndemnat pe cetitorii noștri să sprijine mișcarea cooperatistă. În articolul de mai jos, scris de dl Ioan Potra, primarul comunei Bologa din județul Cluj, se poate dovedi prin fapte cum Românii, dacă sunt bine îndrumați și cinstit conduși, își pot crea isvoare sigure de câștig și ajung să doboare concurența jidovească. Fie-care primar din țara noastră întregită are datoria de bun Român să urmeze pilda din comuna Bologa, spre a ridica la bună stare pe consăteanul lui; iar Ministerul Muncii și al Cooperăției are datoria să ajutore asemenea inițiative românești. Din nenorocire autoritățile noastre superioare nu dovedesc cu fapta, că s'au convins de roudete ce pot da cooperativele, căci altfel ar da mai mult sprijin de cât astăzi mișcării cooperatiste.

Sub stăpânirea unгурească, comuna Bologa era una dintre cele mai sărace comune din tot județul, având hotarul foarte mic și cu pământ neproductiv.

Puținul pământ productiv ce era, era al contelui Banffy Gheorghe. Acesta îl arânda la cele trei familii de jidani, ce erau în comună. De asemenea le mai arenda și cele trei mori de măcinat făină, dimpreună cu două case (cârciume) ce le avea în comuna noastră.

Jidanii la rândul lor, pământul cel mai slab din pământul lui Banffy, îl arendau țaranilor români, rămânându-le lor pământurile cele bune,

morile și cârciumele. — Pentru pământurile cele slabe, jidanii primeau dela țaranii români întreaga arendă ce o plăteau ei Contelui. — Afară de aceasta, țaranii români erau obligați; cari aveau vite de jug să are anumite zile, sau să-le aducă jidanilor un anumit număr de care de lemne, fân etc., în tot anul. Cei cari nu aveau vite de jug, să-le cosească, să-le taie lemne etc., — o adevărată jobăgie.

În toamna anului 1918 într'o seară cu cerul senin, ne-am scăpat de aceste lipitori..... Astăzi sunt împraștiați pe tot globul pământului.

Indrăsneala am plătit-o scump. În ziua de 24 Ianuarie 1919 după ce „Garda Națională“ din loc a apărat comuna timp de două luni, în ziua de mai sus, bandele evreo-maghiare au înfrânt rezistența noastră și au intrat în comună, unde au ucis în modul cel mai barbar șapte locuitori, dintre cari și pe tatăl scriitorului acestor rânduri. Noroc că am primit ajutor la timp, altcum praf și cenușe s'ar fi ales din această comună.

Azi, tot pământul, morile și casele ce erau ale jidanilor sunt cumpărate și plătite de țaranii români din comună, iar pe cea mai frumoasă grădină a-lor din mijlocul comunei, se înalță falnic, noua biserică românească, care este singură în felul ei pe sate, fiind zidită toată din piatră de granit, care va rămânea așa naturală, (ne tencuită) iar pe turnul ei sunt două Svastici zidite tot din granit, ca semn al desrobirii comunei din jugul jidanilor și pentru

a aduce aminte urmașilor, să nu mai permită în această comună să se incube puii de năpârci.

În anul 1920, după ce stăpânirea românească s'a așezat pentru totdeauna pe plaiurile noastre, iar negustorii străini au dispărut dintre noi, după cum am amintit mai sus, în comună se simțea lipsă de comercianți. Doi invalizi de războiu, cari au deschis două cârciumi neavând capital, nu puteau să aprovizioneze comuna și cu alte articole, afară de beuturi. Țăranii se aprovizionau dela distanțe de 150—200 km., fiecare în parte, cu câte 1—2 saci de porumb, aducându-l pe tren și de multe ori făceau acel drum pe scări sau pe vârful vagoanelor (așa se călătorea cu trenuri pe acele timpuri), de aceea am înființat o tovărășie ocazională, compusă din 14 țărani din comună. Ne având nici un ban, am împrumutat dela Banca „Vlădeasa” din Huedin suma de 120.000 coroane. Cu această sumă am făcut operații de cereale ect. timp de trei luni, și cu toate că am aprovizionat pe sătenii din jur cu 20—30% mai puțin decât pe piață, totuși am încheiat bilanțul cu un *beneficiu net de Lei 50.000.*

La propunerea mea, acel beneficiu nu s'a împărțit, ci l-am format în părți sociale punând bază unei cooperative. Ca să avem numărul membrilor recerut de statute, noi cei 14 înși am făcut membri: soțiile, frații și rudele, streini cu greu se puteau recruta, constituind cooperativa în toată regula, înregistrată la Tribunalul Cluj de unde am și primit certificatul de liberă funcționare.

Dela 1921 până la 1923 cu această Cooperativă am făcut numai operații de aprovizionare, când m'am cugetat că ar fi bine, membrii acestei cooperative nu numai să consume, ci și să producă ceva.

Cum ocupația principală a locuitorilor comunei noastre este cioplitul granitului, lucrând din tată 'n fiu de peste 60—70 ani la Societatea „Minele de Granit” din Poeni, *întreprindere pur jidovească*, unde muncitorii români sunt tratați după învățăturile talmudului, — am crezut că prin cooperativa noastră s'ar putea valoriza și munca membrilor ei, de aceea la ordinea zilei, în Adunarea generală a cooperativei ce s'a ținut la 4 Februarie 1923, între altele a fost și deschiderea unei Cariere de piatră. — Adunarea, cu unanimitate de voturi, a decis deschiderea carierei.

Din prima zi am plătit cioplitorii (muncitorii) cu 150% mai mult ca

societatea jidovească din Poeni. — Adică pentru fasonarea unei bucăți de piatră cubică pentru pavaș cu dimensiunile 18|18|13 cm., Jidanii plăteau muncitorilor români optzeci de bani, noi am plătit pentru aceeași bucată la aceiași muncitori români doi lei. — Azi, jidanii pentru o bucată de piatră specificată mai sus, plătesc lucrătorilor români doi lei cinci zeci de bani, iar cooperativa plătește muncitorilor români șase lei, pentru aceeaș bucată de piatră. — Afară de acestea, cooperativa mai plătește un leu optzeci de bani, la bucată, transportul la căruțe, dela Carieră până în gară, în timp ce Jidanii din Poeni nu plătesc nimic, Cariera lor fiind lângă stația Cfr. unde au linie de garaj în carieră.

La început jidanii ne luau numai în batjocură, zicând: „Bologanii numai simulează, ca să le urcăm plata, însă noi nu putem, deoarece în România nu trebuiesc străzile pavate, Românilor le place în murdărie și în noroi ect.”

(Subsemnatul, de fapt înainte de a deschide cariera, am sfătuit pe muncitori să ceară urcarea plății și dacă nu li se va da, să se pună în

1. În anul 1923 la Cluj	200 vagoane în valoare de Lei 1.200.000.—
2. „ „ „ 1924 „ „ „	210 „ „ „ „ „ 1.400.000.—
3. „ „ „ 1925 „ Dej Lugoș, Turda, Cluj, Oradea, Gherla și Arad	262 „ „ „ „ „ 2.400.000.—
4. În anul 1926 la Dej, Arad, Cluj, Huedin și București	155 „ „ „ „ „ 1.344.000.—
5. În anul 1927 până azi la Cluj și București și mai avem în depozit	101 „ „ „ „ „ 1.100.000.— 150 „ „ „ „ „ 1.500.000.—
Total : 1078 vagoane în valoare de Lei 8.944.000.—	

Acest material s'a furnizat aproape în întregime, primăriilor orașelor de mai sus pentru pavatul străzilor. La toate primăriile am furnizat direct, numai la primăria capitalei nu ne-a reușit până în prezent să furnizăm direct, ci prin intermediar, — însă sperăm să reușim a furniza și aci, direct.

În forma arătată mai sus, cooperativa a putut să valorizeze munca membrilor săi, cari pe lângă că, câștigă mult mai bine ca la societățile streine, la sfârșitul anului se împartășesc și din beneficiul net în formă de primă de muncă, în proporție cu câștigul ce-au făcut în decursul anului.

Această Cooperativă dacă ar fi sprijinită de cei în drept, ar putea deveni izvor de câștig, nu numai

grevă, ceia ce au și făcut, însă fără rezultat și numai după aceea m'am cugetat la deschiderea carierei).

După ce au văzut că lucrăm serios, au început a ne face tot felul de mizerii, noi însă nu ne-am dat îndărăpt nici un pas, ci am început exploatarea. Prima furnitură am făcut-o Primăriei orașului Cluj, unde ei au protestat cu toți jidanii cei mai cu trecere din Cluj, însă inzadar.

Văzând jidanii că totul e zadarnic, s'au interesat cine e inițiatorul a cestei opere pe care cunoscându-l, au voit să-l corupă, oferindu-i sute de mii de lei și slujbă grasă în întreprinderea lor, numai să se retragă din fruntea mișcării începute. Acesta însă, a ținut mai mult la frații lui săteni, decât la arginții lui luda, refuzându-le oferta.

De când am început noi lucrarea până în acest an, jidanii au stat cu materialele lor nevândute, ofertele lor fiind cu 30—50% mai urcate ca ale noastre, concurându-i la toate licitațiile publice ale primăriilor orașelor din Transilvania, Bănat etc. unde ei de atunci n'au valorizat nici o bucată iar noi am furnizat după cum urmează:

pentru membrii ei, ci pentru toată regiunea.

Din multele năcazuri ce întâmpinăm, arăt câteva după cum urmează:

1. Capitalul nostru cu toate fondurile abia atinge suma de opt sute mii lei. Cum incassarea sumelor pentru piatra furnizată primăriilor, de multeori suferă întârzieri, suntem nevoiți a ne împrumuta de pe unde putem; de pe la bănci comerciale și particulari, cari ne socotesc dobânzi foarte mari, dobânzi ce ne înghit o mare parte din câștig, socotindu-ne dobânzi de 28—36% afară de Banca Populară din loc, care ne ia numai 18%, însă aceasta e la început și nu ne poate împrumuta sume mai mari. În anul 1926 am plătit numai dobânzi în suma de Lei 321.00. (Treisute douăzeci și una

mii lei).

Centrala Cooperativelor de Producție și Consum din București de și Cooperativa noastră este membru cu un capital vărsat de Lei 34.000 și deși am cerut în repețite rânduri, până acum nu am primit, nici un ban ca împrumut. În anul 1926, prin Septembrie, ne-a fost aprobat un împrumut de un jumătate de milion lei, însă din lipsă de fonduri nu ni s'a putut achita până în prezent.

2. Stâncă unde am deschis cariera de piatră este proprietatea fostului Conte ungar, Gheorghe Banffy. Această stâncă în anul 1923 am arendat-o dela sus numitul.

Sub guvernarea trecută liberală, cu ocazia unei vizite făcută de Dnii Subsecretari de Stat Cipăianu și Tătarăscu în Munții-Apuseni, m'am prezentat înaintea Domniilor lor în târgușorul Huedin și am cerut ca stâncă de mai sus să se exproprieze. Domnul Cipăianu a și dat ordin în prezența mea, Dlui Inginer silvic V. Ionescu ce era atunci șeful Ocolului silvic în Huedin ca acel teren să-l opineze pentru noi. Dl Inginer silvic din contră, acel teritor l'a opinat pentru comuna vecină Morlaca, ca teren de pădure. Comisia I. agrară din Huedin l-a și expropriat pentru Morlaca.

Noi am făcut apel. Comisia a II. județeană, în frunte cu dl judecător Păcuraru, a aflat de bine să nu o dea nici comunei Morlaca, nici Cooperativei, ci: „Să rămână lui Banffy în a cărui exploatare se găsește“, scutind-o de sub expropriere.

Notez, că Banffy n'a exploatat acolo nici-odată, și dacă noi nu începeam exploatarea, **nimeni n'ar fi început-o!**

Contra hotărârei Comisiei II. județene am cerut revizuire la Comitetul Agrar din București, care a fost înregistrată la sus numitul comitet, Secția Transilvaniei în ziua de 26 Ianuarie 1925, și de atunci până acum nu știm nimic de soarta ei.

Dacă ni se ia aceea stâncă, se ia pâinea din gură dela peste o sută de familii românești, ce trăesc dela aceasta Cooperative.

Onoratul guvern, care văd că se ocupă cu ajutorarea Moșilor din Munții-Apuseni, ne-ar face un mare bine, dacă ar da ordin forurilor competente să cerceteze și doleanțele comunei noastre și să ne facă stăpâni pe aceea stâncă. Nu cerem altceva, decât să avem unde munci și să ne putem valoriza munca brațelor noastre.

3. În anul trecut și în anul a-

cesta, primăriile orașelor din Transilvania și-au sistat aproape toate lucrările. Poate din lipsă de fonduri nu mai cumpără piatră de granit pentru pavaj. Clujul care cumpăra în trecut piatră cubică de milioane de lei, în anul acesta abia a cumpărat astfel de piatră în valoare de 52.000 lei. Singură primăria Capitalei cumpără de prezent piatră mai multă. Am încercat să vindem acolo, ceea ce nu ne-a reușit să contractăm direct. Atunci am vândut-o unui negustor care a vândut-o primăriei Capitalei.

Acel negustor din Ianuarie a. c. până în luna Mai a și încărcat și transportat din piatra noastră peste una sută vagoane, plătindu-ni-le cinstit, conform înțelegerii avute.

În luna Mai a. c. i-am vândut alte 160 vagoane piatră cubică pentru care am primit avansuri de peste un jumătate milion lei.

Din această piatră, numai puțină a transportat, restul stă în depozit în valoare de peste un milion lei. Negustorul spune, că din cauză, că primăria Capitalei n'are bani să-i achite, nu poate transporta.

* — Văzând cum sunt jefuiți țărani noștri de cămătări și de băncile lor, am înființat în această comună și o *bancă populară*, care împrumută pe țărani cu 18%, și le plătește la depuneri dobânzi de 15%. Unde nu

sunt bănci populare, țărani sunt jefuiți ca 'n codru. Cunosoc cazuri unde un țaran român a plătit unui jidan dobânzi de 240%, și anume:

Creciun Tolaş din comuna Cizer județul Sălaj, (nu departe de Ciucea) terminându-i-se porumbul se duce la jidanul Winz Mór din comună și cumpără un sac de porumb cu prețul de 500 lei. Ne având bani roagă pe jupân să-l aștepte de bani, din 15 Mai până în 15 August. Jidanul îi zice: „bine, te aștept, însă pentru acel porumb pe lângă prețul de cinci sute lei vei mai plăti una sută de lei pe lună, drept dobândă“. — Așa că țaranul nostru pe trei luni i-a mai plătit după un capital de 500 lei încă trei sute lei.

Cu ajutorul acestor două instituții (Banca și Cooperativa) am început edificarea unei *Case Naționale*, pentru care am și cumpărat un teren în mijlocul comunei cu suma de Lei 5.000 și pentru care casă am și început cioplirea granitului necesar.

Tot cu ajutorul acestor două instituții am edificat și biserica despre care am scris mai sus și care este terminată partea exterioară.

Pentru a ne putea crea personal de conducere, Cooperativa întreține pe spesele ei, trei băieți la Școli Cooperatiste, doi la București și unul la Lugoj.

Bologa, la 14 Septembrie 1927.

Ioan Potra.

Răspunsul Societății Acad. „Petru Maior“.

Ca răspuns la insultele și calomniile continue, la adresa mișcării naționaliste-creștine, — a Dlui Prof. I. C. Cătuneanu și a studenței, — pe cari un student a încercat să le strecoare în coloanele a toate primitivului ziar liberal din Cluj, primim următoarele spre publicare:

În articolul de „fond“ al ziarului „Națiunea“ din Cluj, cu data de 17 Sept. a. c., obscurul „ziarist“ V. H. încearcă din nou să dea lecții de bună purtare studenței, de astădată, inspirat din discursul ministrului german Spina.

Până acum, nu i-am dat nici o importanță, fiindcă ne place să *ignorăm nulitățile*, cari au obiceiul să se facă cunoscute prin faptul, că se ocupă — într'un fel sau altul — lumea de ele.

Dar se vede, că sub scutul tăcerii noastre, din timid a devenit curajos, iar din prost sfătuitor, *calomniator nerușinat*.

Numai astfel se explică afirmația ridicolă, că Profesorul I. C. Cătuneanu s'ar fi folosit de studențime ca de „o turmă imbecilă, pe care o mâi unde vrei“ și că ar fi „zgândărit pornirile vijelioase ale tinerilor grupeți în masă“.

Afirmația pe cât e de *mincinoasă*, pe atât e de *stupidă*. Fiindcă orice om de bună credință care și-a dat cât de puțin osteneala să cunoască activitatea extra universitară a Profesorului Cătuneanu, se *închină în fața acestui caracter integru*, care luptă de începutul mișcării pentru triumful unei idei cu sacrificii materiale enorme și cu totu l desintereat, având un singur scop: apărarea viitorului acestei țări de robirea jidovească.

În relațiile Dsale cu studențimea clujană, a fost singurul profesor universitar care înțelegând doleanțele ei, s'a coborât dela înălțimea catedrei, pe care o onorează, în mij-

locul nostru, *nu* pentru a se servi de această studenție, ci din contră, pentru ca să formeze **caractere**, cari să poată privi cu bărbăție problemele de viață ale neamului românesc, mâine, când vor fi chemați să le rezolve.

Deaceia în toate discursurile rostite în fața studenției, (amintim pe cel dela 10 Dec. 1926 din sala Prefecturii și pe cel ținut cu ocazia serbării în amintirea stud. Oct. Petrovici), Dl Prof. Cătuneanu a căutat *nu* să „zgândăreasă pornirile vijelioase ale tinerimei“, ci din contră, să accentueze două lucruri și anume:

Studenția în primul rând este datoare să studieze serios pentru ca prin cultură să fie superioară celor împotriva cărora duce astăzi lupta, iar în al doilea rând, să caute a cunoaște problemele de existență ale neamului în adevărata lor valoare reală, curățindu-le de mistificările francmasonice ale politicianismului venal din România, ca astfel, mâine, devenind conducători să nu comită aceleași greșeli ca cei de azi. Ori, chiar acest fapt îi doare pe cei cari permit să se strecoare asemenea articole injurioase în coloanele ziarului „Națiunea“ și ne putând răsturna sau combate doctrina naționalistă creștină se folosesc de calomniile ordinare pentru inducerea opiniei publice în eroare.

Dăm acest răspuns, în numele celor 4000 studenți Clujeni pentru lămurirea opiniei publice, iar în ce privește calificativul de „turmă imbecilă“, dat studenției, răspundem scurt. E foarte clar că numai un *imbecil* poate spune și mai ales scrie asemenea lucruri despre o organizație, care la rândul ei va ști să ia măsurile convenite, împotriva acestui individ.

Președintele Societății:
(ss) *Drd. D. Ivan.*

Am reprodus acest răspuns, pentru a arăta care este părerea studenției cu privire la injuriile și calomniile publicate în ziarul liberal, precum și față de autorul acelor calomnii.

Este a 4-a oară de când acest domn care după ce bătuse pe la porțile ziarului „Patria“ fără să-i se deschidă, găsindu-și acum un umil lor într'un colț al redacției foiiței liberale, — se agață de mișcarea naționalistă — creștină, de conducătorii și de luptătorii ei.

Cât timp articolele acestui domn, se remarcă prin stupiditate numai, credeam că suntem dispensați de a-i

răspunde, aruncându-i un dispreț suveran.

Când însă stupiditatea se împreună cu obrăznicia, dusă la impertinență, ne-am simțit datori cu publicarea răspunsului celei mai vechi societăți studențești.

La răspunsul de mai sus, noi nu mai avem decât următoarele de adăugat, pentru luminarea opiniei publice.

Dl care caută să dea îndrumări studenției, n'are măcar curajul de a-și întări scrisul prin semnătură.

Acest domn, care e și student, face politică liberală. În schimb cere studenților să se depărteze de conducătorii mișcării naționaliste creștine. Aici stă hipocrizia perfidă împrumutată din presa Sărindarului.

Acest domn de rea credință, ar trebui să știe că partidul liberal a fost acela care s'a folosit de studenție (din fericire, de o foarte mică parte) ca de o masă de manevră, ori de câte ori a avut de acoperit vre-o afacere scandaloasă, sau când a vrut să treacă, pe neobservate, legi prin Parlament.

Sau, protestat-a acest domn atunci când dl Duca a plătit peste 20.000 Lei studenților cari s'au dus în propagandă liberală la R. Vâlcea, în treburile alegeri generale? Protestat-a și când?

Să ni-o spună clar, ca să fim înțeleși. Ii cerem, s'arunce cărțile pe față!

Ion I. Șerbu.

Din străduințele noastre
de reorganizare.

O datorie de împlinit.

Reproducem mai jos următoarea circulară a Regionalei Iași către președinții de județe, care circulară putând servi de model tuturor Regionalilor îndeamnă pe fiecare din fruntașii noștri să îndeplinească porunca ceasului de acum.

**Dlul Președinte al comitetului
județan L. A. N. C.**

Marele Consiliu al Ligii Apărării Naționale Creștine, ținut la Focșani în zilele de 3 și 4 Sept a. c. a ales ca președinte al L. A. N. C. pe termen de 3 ani, pe Dl profesor I. C. Cătuneanu dela Cluj, în locul Dlui

A. C. Cuza, care este decăzut din această calitate.

Atât în ce privește doctrina cât și'n ce privește statutul, regulamentul și programul — pentru păstrarea cărora noi cu toții am jurat — nu s'a făcut absolut nici o schimbare.

Având în vedere că deacum înainte organul central de publicitate al L. A. N. C. este revista „Infrățirea Românească“ care apare la Cluj sub conducerea Dlui președinte I. C. Cătuneanu, și considerând că mișcarea naționalistă și creștină nu poate prospera precum cer interesele superioare ale țării, de cât prin glasul unei prese, ce trebuie să-și aibă asigurată ziua de mâine; de aceea Vă rog să binevoiți a pune toată silința ca în județul Dv. să se facă abonamente cât mai numeroase la susnumita revistă, iar suma abonamentelor incasate să o trimiteți fără întârziere la adresa „Infrățirea Românească“. Cluj, Strada Bob No. 7.

Abonamentul pe an e 300 Lei.

Cu stimă:

Președintele Regionalei:

Dr. C. Șumuleanu,

Profesor la Universitatea, din Iași

Pentru numărul festiv.

Trimitem pe călea publicității, invitația de mai jos, tuturor aceluia, cari binevoiesc de astădată, cum au făcut și în trecut, să îmbogățească conținutul revistei noastre cu prinosul sufletului lor de buni Români, contribuind astfel la promovarea mișcării naționaliste-creștine.

Stimate Domnule,

Cunoscând interesul ce ați purtat revistei noastre „Infrățirea Românească“, prin prețioasa Dv. colaborare, contribuind până acum puternic a-i ridica valoarea și a se răspândi în întreagă țara, Vă rog să binevoiți a ne onora cu un articol pentru numărul din 1 Noemvrie 1927, când sus numita revistă intră în al patrulea an de existență.

Fiind sigur, că prin colaborarea Dv. la numărul nostru fest v, ajutați la întărirea organizației noastre Vă exprim în numele comitetului de redacție, viile noastre mulțumiri.

Ion I. Șerbu.

INFORMAȚIUNI

Aducem pe această cale mulțumiri tuturor acelor, cari cu prilejul schimbării de la conducere L. A. N. C., au binevoit să-și manifeste încredere în persoana subsemnatului, asigurându-i, că el își va face datoria așa cum îi dictează conștiința și obligațiunile ce decurg din noua situație; dar amintindu-le totdeodată, că succesele ce se așteaptă se pot realiza în măsura în care va avea sprijinul puternic și dezinteresat al aderenților mișcării naționaliste și creștine, care trebuie să însuflețească întreaga nație.

I. C. Cătuneanu.

Exploatatorii pădurilor românești. La 11 August, a. c. la tribunalul din Cernăuți s'a înregistrat firma „Industria lemnului, Frații Adlersberg“, în nemțește: „Holz Industrie Brüder Adlersberg“, cu sediul în Cernăuți. Obiectul de exploatare: *Fabricarea de material lemnos și comerțul cu atari mărfuri.*

Inceputul activității: 1 Iulie 1927. Societarii: Dr Marc Aurel Adlersberg, Richard Adlersberg, Dr Zygfryd Adlersberg și Anna Segel.

Aceștia sunt exploatatorii codrilor românești. Adlersberg, Anchauch și Tischler Mor sunt cei trei Jidani cari secătuesc pădurile noastre fără nici o milă. Și nici o măsură nu se ia împotriva acestor bandiți. Nu, pentru că fiecare societate jidovească exploatare își are în consiliul de administrație câți-va politicieni mai de seamă.

Aceasta este explicația exploatării ilegale și fără nici o măsură, a pădurilor țării, precum și a interminabilelor procese dintre aceste societăți și comunele românești jăfuite.

Potopul și dezastrul abătut asupra Basarabiei și Bucovinei, ar trebui să dea de gândit celor cari printr'o politică criminală, tolerează aceste exploatări!

Cine provoacă? Reîncep provocările. Reîncepe batjocura întâmplată abia anul trecut la examenul de bacalaureat din Cernăuți. Jidanii cu toate că ar trebui să fi învățat ceva din pățania coreligionarului lor, totuș nu se astâmpără. Un elev jidan iarăș atacă. Atacă pe un profesor român, examinator la corigență.

După provocarea dela *Câmpulung* și dela *R. Vâlcea*, urmează cea dela

Cernăuți. Jidanii însă, să ia aminte, căci dacă între ei s'a mai găsit un David Falik, care să lovească în profesorii români conștiincioși, se va mai găsi și în rândurile noastre un *al doilea Totu*, care prin sânge să spele rușinea.

Le spunem acestea, cu adâncă îngrijorare și nu facem decât să înregistrăm faptele.

Indrăzneala criminală a Jidanilor crește pe fiecare zi, deaceia să nu ne mirăm de surprizele viitorului din partea noastră ca și din partea lor.

Tot la Cernăuți. Am arătat în repețe rânduri, că orașele României au încăput cu totul în mâinile străinilor. Am arătat adesea că populația românească este sistematic alungată din focarele de cultură și viață economică, rămânând numai ca funcționari, în care situație duc o viață din cele mai de plâns. Am arătat de atâtea ori că avocatul, medicul, farmacistul, inginerul, într'un cuvânt toate profesiunile libere sunt în majoritate absolută ocupate de străini. Astăzi dăm noi dovezi: „Glasul Bucovinei“ cu data de 23 Aug. 1927 publică următoarea listă a farmaciilor de noapte din Cernăuți:

24 Aug.: *Sternberg Siegfried*, str. Regele Ferdinand 35; *Perlstein Caesar*, str. Universității 7 și *Fiebert Nobert*, str. Regina Maria 16.

25 Aug.: *Fait Matei*, str. Română 23; *Deligdisch Siegfried*, str. Cucinrul Mare 28 și *Sager Siegmund*, Piața Dacia 11.

În acelaș ziar, cu data de 31 Aug. a. c., găsim continuare, astfel:

26 Aug.: *Greif Max*, str. Regele Ferdinand 18; *Grossmann Leon*, str. Flondor 37; *Pitsch Norbert*, str. Mihai Viteazul 3.

27 Aug.: *Geller Iosef*, str. Bucureștilor 11; *Storfer Samuel*, str. Tirului 4; *Guttman Avram*, str. Sf. Treimi 37.

28 Aug.: *Dombrowscy Franz*, Piața Unirii 4; *Kuzmany Alex.*, str. Gării 18; *Herold Gustav*, str. Ștefan Cel Mare 29.

29 Aug.: *Arabin Itzig*, str. Z. Flondor 23; *Herschmam Heinrich*, str. Humuzachi 3; *Branovitzer Leopold*, Piața Ghica Vodă 2.

Comentariile din partea noastră sunt de prisos, căci oamenii de bună credință văd cecece vrem noi să arătăm: că în șase zile, din 18 farmacii de serviciu de noapte *nici una* n'a fost românească sau creș-

tină cel puțin! Și atunci, este legitimă întrebarea noastră, că unde ne găsim: în România sau în Palestina? Este legitimă lupta noastră, pentru redobândirea drepturilor furate, sau nu? La acestea să răspundă oamenii cu judecată serioasă și cumpătată. Aprecierile celorlați nu ne interesează, ori cari ar fi ele. Noi suntem hotărâți să ducem lupta înainte și o vom aduce!

Aducem pe această cale mulțumirile noastre D-lui Dr. POPESCU din orașul Bârlad pentru faptul, că ne-a trimes 24 abonamente noi, făcute prin străduința D-sale; și amintim cu acest prilej tuturor șefilor de organizații județene precum și tuturor aderenților noștri, că cea dintâi a lor datorie este să sprijine organul central al L. A. N. C. „**Infrățirea Românească**“ de la Cluj str. Bob 7.

Cu prilejul unei comemorări. Implinindu-se 400 de ani dela suirea Voevodului Petru Rareș pe tronul Moldovei, această dată a fost comemorată cu un deosebit fast, cu măreție și adâncă evlavie de către Români din Cetatea Ciceului, (jud. Someș) peste care viteazul Domnitor își întinsese stăpânirea.

Cu acest prilej, delegatul Soc. studențești „Someșana“ dl Ionel A. Mureșanu, doctorand în drept, într'o frumoasă și înflăcărată cuvântare a arătat marile merite ale celui dela a cărui încoronare s'a scurs patru veacuri.

Serbarea a fost dintre cele mai înălțătoare și se cuvine toată lauda acelor, cari s'au îngrijit de aranjarea acestei comemorări, păstrând astfel vie în sufletul poporului, amintirea celor, cari au stăpânit vremelnicele plaiuri ale județului Someș.

Redacția aduce la cunoștința autorilor de poezii, că din principiu nu publică versuri, ori cât talent ar conține; și mulțumește tuturor acelor, cari au trimes poezii spre publicare, ca o atenție și o dovadă de noblețea sentimentelor ce-i însuflețește.

Poșta redacției.

Dr. V. Filipciuc. — Sighet. Vă mulțumim și vom ținea cont de dorința Dvoastră.

Maior I. G. — Sibiu. Vă rugăm să binevoiți a ne trimite cele cerute, fiindu-ne absolut necesare.

S. F. — Chișinău. Vom publica în nrul viitor. Așteptăm cele cerute.

R. F. B. — Tg.-Murăș. În numărul viitor se va publica.

Locot. V. G. — Sibiu. Vă rugăm a face tot ce este posibil pentru a ne putea procura cele promise, verbal.